

MÕTA ja LOE!

№ 7.—VI. aastakäik.

Millal oli ta õnnelikum?

Sir John Stuart Knill, Londoni endise ülelinnapea poeg, kes päris aumäärsest Londoni perekonnast, omas veel mõningate aastate eest suured mõisad, hulga teenijaid, autod, 50 ülikonnast koosneva garderobi ja 50.000 krooni suuruse aastafulu. Nüüd aga pühib ta Londoni Chelsea's tänawat ja omab nädalafurul väikese laua, kus müüb väärtusetuud wanu asjakesi.

„Weel neli aastat tagasi,“ jutustab sir John oma lugu, „ei olnud ma iialgi fõotanud. Ma ei teadnud, mis tähendab olla näljas wõi janune. Sga mu soowi käisid teenijad otsekohe. Minu luksusautosid juhtisid mündreis teenrid.

Sa siis kaotasid nelja aasta eest kõik, mis mul oli. Nende nelja aastaga õppisin nälga ja waeust tundma. Päewadewiisi olin jõumata. Minu ainuke ülikonna, mis mul weel oli, pidin pantima ja närudes jooksin Londoni tänawail, mina, kellel rippus kappides wiiskümend ülikonda.

Portselani parandamisega ja fuhja-fähja müügiga furul teenin wähem kui ühe naela nädalas. Et oma tulusid suurendada, pühin pühapäewi Chelsea tänawaid. Selle eest maksetakse mulle 5 shillingit 8 penssi.

Wahetewahel juhtus, et sõbrad paremailt päewilt nägid tänawapühijat ja tundsid ta ära. Nad eemaldusid siis ruttu.

„Sellegipoolest,“ lõpetab baronet Knill oma jutustuse, „ma olen nüüd enam kui rahul, ma olen õnnelik. Leidsin siin ausamaid sõpru, kui mul neid iial oli minu parimail päewil, kui ma weel olin rivas.

Rõigepoel aga oman midagi, mis ma warem~~to~~ogu oma warandusega ei suutnud saawutada: ühe naise armastuse. Ja selle armastuse tõttu t a h a n p ü ü d a j ä l l e k ö r g e l e. Wõib-olla saan ma ühel päewal oma mõisad tagasi, aga mälestusi Londoni furust ja Chelsea'st ei unusta ma iialgi.

„Äil desperandum“ — mitte kunagi meelt heita — oligi selle baroneti wapil juhflauseks.

Eluwanker weereb. See ratta oja, mis äsja üsna kõrgel oli, on juba warsi all wastu musta maad — ja wastupidi. Elu on annud tuhandeid kurbe näiteid sellest, kui weerew on õnn, kuulsus, wara ja lugupidamine. Ale õõ on miljonäridest saanud kerjused ja

waeseist jälle lühitese aja jooksul miljonärid. Inimene ei saa rajada elu oma warale ja austusele — see on kõikum ja mäda-alus.

Baronet Knill oma elufäigus on meile suurets õpetuseks. Ta ütleb, et rikkuses ja austuses ning mugawas elus ei peitu veel rahu ja õnnelisus. Kõige selle juures võib olla süda väga tühi. Waene mees oma musta tööd tehes võib olla palju õnnelikum, kui rikas oma lodewas, priistawas elus, mida küll paljud kadestawad. Rikas ja siiski õnnetu. Raha pole seesama, mis rahu. Rahaga ei saa osta hingerahu.

Kadus. wara — kadusid sõbrad. See on wana tõde. On fastu sõpru, on seisuse sõpru. Wähe on neid, kes on „wennad wilefsuses“. „Õige sõber armastab igal ajal, aga kes siis wend on, kui tiffas käes — see peab veel sündima.“ Opj. 17 : 17. Arakadunud poeg oli ta lõpuks ükfinda kõikidest sõpradest maha jäetud, sest falt polnud enam midagi saada ja tegemist teha Jarnase allawajunud inimesega oli neil piuilik. Mida mõtled ja oma hääpäewade sõpradest?

Wilefsused proowivad inimesi, puhastawad sjemiselt ja aitawad rajada elu uufele alustele, kui neid õieti wõetakse wastu Sumala käest. Eluraskuste ja ristide läbi tahab Sumal meid õpetada nägema elu sügawamalt — õigemast seisukohast. Raskuste wajarad purustawad meie peffepildid ja moonutawad, petised elupeeglid. Raskustes, abitusel õpime ka hüüdma Sumala poole ja leiame sõpru, kes meid õnnetusel tahawad aidata ülespoole — Sumala walgusele — päästmisele. Rikkuses lähineb meile Issand Jeesus ja patub end meile sõbraks. Oo, ta on parim, ja ustawam sõber. Ei ta häbene meid wastu wõtta patustena; kuigi inimesed meid põlgaksid, kussub ta meid oma juure. Tulge minu juure kõik, kes teie waewatud ja koormatud olete ja mina tahan anda teile hingamist. Matt. 11 : 28. Pafune naine, Maria Magdaleena, rõõwel ristil ja palju muid leidsid ta juures armastusrikka wastuwõtu. Ta ei põlga ka sind, kui seisad oma elu waremil nuffles möödunud aegu, kadunud päewi ja hukkaläinud elu. Wennana kohtleb ta sind: „Seepärast ei häbene tema mitte neid wendadeks nimefades.“ Hebr. 2 : 11.

Oo, kuidas ta trööstib murtud südant. Ewangeelium ütleb meile sedajama juurt tõde, mis seisib Knillide wapil „mitte kunagi meelt heita!“ See on ewangeeliumi ülestõstew sõnum pafustele, purustatud südamefete, kõigile, kelle tee on läinud allamäge Seeriko poole. Waata üles ristile! Seal waewles mees, kellel olets olnud põhjust meelt heita, sest ta minewik oli werine ja must, ees aga seisib Jurm ja pime igawik. See oli rõõwel Jeesuse kõrwal — ta kaastannataja. Kuid selles abitus oluforras hüüdis ta Issanda poole ja sai alulise fõotuse: Täna pead ja minuuga paradüüsi olema. Jeesus on kannud kõik meie koormad ja patud üles ristil, matsnud meie mõlad ja murdnud lahki ukse uude ellu — ülestõusmise wõidurikkasse ellu.

Ja need kogemused jääwad meie elu ilusamaks hefteiks, mida me iial ei unusta — läbi pankrottide Sumala armufülluse juure, ükfindusest parima sõbra leidmisele, elufühjusest elumõttele ja pattudest andeksandmise rahule ja õnnele.

„Ema, ja oled unustanud Seejuse!”

Maailmasõjas teegi ohwitsjer kanti raskesti haawatuna wälja-hospitali. Et ta aga oli liiga kaua kõrwalises paigas teistest märkamatuks maas lamanud, kiirustas jee ta waewade lõppu ja operatsioon enam ei wõinud päästa ta elu.

Kui surmasõnum saabus naisele, sai ta sellest nii wapustatud, et puhkes meeleheilkikult nutma. Wähe foibudes pöördus ta wäitese tütrete poole hüüates:

„Oo, armas lapsuke, meie parim sõber, meie fugi ja abi on nüüd kadunud ning oleme jäänud päris üksi murede maailma!”

Seal põimib laps oma käetised ümber ema kaela ja ütleb:

„Ema, ja oled unustanud Seejuse!”

„Smelik rahu tuli jälle ema südamesse kuuldes neid lapsi sõnu ja ta ütles:

„Sah, mu kullake, suures kurbuses ma tõepoolest unustasin Seejuse!”

Seinajalm.

„Mina ja minu pere, meie tahame Jehoowat teenida!” oli seinajalmina kujukil perekonnas rippumas seinal. Perekonnaija oli väga kurb, et üks poegadest ei hoolinud midagi Sumalast. Siis ta ühel päewal kirjutas seinajalmile juurde: „Mina ja minu pere, peale mu poja Peetri, tahame Jehoowat teenida.” Peeter märkas seda juurdekirjutust ja jee tabas sügawalt ta südant. Ei kestnudki kaua, kui Peeter ta hakkas teenima Issandat ja rõõmuga pühkis isa ära selle lihanduse seinajalmil.

Milline õnnistus on jelles, kui kogu perekond on ühes meeles, käiwad ühte teed ja jee tee on õnnistustee. See teeb kodu õiefi koduks. Kuid walusalt loibab tõesti wanemate südameid, kui nad peawad märkama lapsi kõigest hoolimata kaldumat maailma poole. See maailma tee on lastetud usklikkude eestpalujate wanemate südamewerega. Wõid ja teregemeelselt tahtsida ja pidutseda, kui ju eest ärdalt filmapijaraatega Sumalat palustajse, et ja ei huffuks maailmasse?!

„Ja nad näewad ta palet ja tema nimi on nende otsmikel ja ta julased teeniwad teda...” *Mat. 22: 3—4.* Kes tahawad tõrd igawikus Issanda ees seissta, ta õnnistatud nime kanda, jaada selle auosalisjeks, need peawad juba siin elus teda teenima.

On teregem

1. On teregem olla waga palwetoosolekul, kui oma pere testel.
2. On teregem olla julge kõnetoolil paarijaja inimese ees, kui ühega nelja silma all.
3. On teregem anda hoop misjonitööle, kui paluda testwalt selle eest.

4. On fergem armustada asja, kui ise jeda paremini teha.
5. On fergem näha teise, kui oma wigu.
6. On fergem mõelda, uskuda ja toimida nagu teised, kui olla iseisew ja teostada oma mõtteid.
7. On fergem õpetada teisi, kui ise elada oma õpetuse järgi.
Theo Doros.

Laulud.

1.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. 294.

Ja, ja, kes waafad taewast Alla oma laste peal, Sinu poole ilma waewast Tõuseb meie palwe hää! Sinu effe kummardame, Kinnita me südamed! Põrmus endid alandame, Jeesu nimel kuule meid!

Sinu Waim me südant täiktu Iffa uue wäega, Õiget rada meile näiktu Sinu jälgis kõndida. Anna ennak meile fundu, Ohuta meid armuga, Et me' usk wõiks wilja fanda Sinu auks jün lõpmata.

2.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Armjast' kõlab Jeesu nimi, Ta kõit wead parandab; Iga usklik inimene Lemalt rahu, rõõmu laab.

Roor: Armjaste kõlab see, Kui jett nimeff lauldaske. :::

Jeesu nimel lähme teele, See õh fugew sõjariiff, Selle läbi wõitu jaame Oma hinge waenlastest.

Kallis on see nimi, „Jeesus“, Ta meid õnnelikuks teeb, Sellega ford püha rahwas Rõõmuga ta wastu läeb.

3.

Wõlad on makstud, waenlane löödud, Kristus on surnud, lepikus tehtud, Hirmutab meid weel käst, paff ja surm, Kõikidel' prii on Jeesu arm.

Roor: Kõikidel'! Oh patune kuule! Kõikidel', Oh wend, õde tule, Ta armu junte, puhasta end! Kristus on kallik ostnud sind.

Kristus on risis meie eest poodud, Igawest õnne meile ta foowel, „Tulge nüüd kõit!“ nii kõlab ta hää, „Kõikidel' annan armu weel.“
(T. R. 29.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peter Sink. „Wõla ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 x kuus. Makstab aastas 30 s., 1/2 a. 20 s., wälismaale 60 s. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sink Päitele 5—7, Tallinn. Tel. 446—22, raha saata posti jooksmale arwele nr. 353.

Ilmub 24. mail 1937.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaewu 6, tel. 450-67.

